

[Landbrugsministeren.]

Øjeblik siden: at Ændringen er formet urigtigt, idet man ikke kan henvise til en Lov, som ikke mere er gældende. Det er naturligvis kun en Formalitet, men jeg synes dog, det vilde være rimeligt, at man ikke udarbejdede sine Ændringsforslag saa let-sindigt, som man har gjort det i dette Tilfælde. Det, der for mig er det afgørende, er imidlertid, at man her ensidigt vender sig imod de Arbejdere, som faar den allerlaveste Løn, idet man i Ændringsforslaget bestemmer, at hvor der er Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, betales den tarifmæssige Løn, men hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, det vil sige — det ved enhver —, hvor der betales en lavere Løn end den tarifmæssige, skal det paases, at Lønnen ikke overstiger den sædvanemæssige i vedkommende Egn. Man trækker altsaa de Arbejdere frem, som faar den laveste Betaling, og siger, at Ministeren maa paase, at deres Løn paa ingen Maade hæves, men at man tværtimod saa vidt gør ligt sørger for at holde deres Løn nede.

Det forekommer mig ejendommeligt og meget sørgeligt, at Landborepræsentanter i denne Sag, hvor Landbruget faar overordentlig store Tilskud, hvor det øvrige Samfund viser stor Forstaaelse over for Landbrugets Vilkaar gennem Tilskud, billige Laan, Rentetilskud for 2 Aar, Afdragsfrihed for Laan i 5 Aar, $\frac{1}{3}$ i direkte Tilskud til Indkøb af Rør, som anvendes til Grundforbedringsarbejder, og endelig et Tilskud paa $\frac{1}{3}$ af den Arbejds løn, der betales for de paagældende Arbejder, med Kyshaand tager imod Love, indeholdende en saadan Række Tilskud fra det offentliges Side til Landboerne for bagefter at vælte sig over Arbejderne og oven i Købet den Gruppe af Arbejderne, som er lønnet allerdaarligst. Jeg ser helt bort fra, at det vil være ganske umuligt for Landbrugsministeriet at overholde disse Bestemmelser; det vil være en fuldkommen ny Opgave for Landbrugsministeriet at skulle fastsætte Lønnen for den Slags Arbejder ude omkring i Kommunerne. Jeg nærer ikke noget Ønske om at blive Diktator i den Henseende. Dette er imidlertid underordnet over for det principielle; det, der for mig er det afgørende, er Kravet om, at Ministeriet skal øve Løntryk over for den Del af disse meget daarligt lønnede Ar-

bejdere, som endog hører til de allerdaarligst lønnede. Jeg forstaaer ikke den Stilling, Landstingsflertallet her indtager, efter at man for et Par Maaneder siden har gennemført Loven om Mægling i Arbejdsstridigheder, som har haft det Resultat, at man for mangfoldige Fag har fastsat Lønninger, der ligger langt, langt ud over det, her er Tale om, efter at Landstinget for kort Tid siden enstemmigt har gennemført en Lov om tvungen Voldgift i Slagterikonflikten med det Resultat, at der for Slagteriarbejderne er fastsat Lønninger, som rundt regnet svarer til, skal vi sige det dobbelte af det, de Arbejdere, man her søger at ramme, faar. Jeg forstaaer det ikke. De Lønninger, man kan opnaa, hvor man har tarifmæssig Betaling, ligger omkring 8—9 Kr. pr. Dag. De Lønninger, man søger at ramme, er altsaa ikke de tarifmæssige, men Lønninger, der ligger nede paa 5—6 Kr. om Dagen for et meget ubehageligt og meget strengt Arbejde. Det er en Arbejds løn, som, hvis den paagældende har Arbejde hver eneste Dag hele Aaret rundt, kan give ham en aarlig Løn paa 1 500—1 800 Kr., og denne Løn bliver betalt af de paagældende Landbrugere med to Trediedele, af Staten med en Trediedel. Det vil altsaa sige, at af en Løn paa 6 Kr. betaler Landmanden kun de 4 Kr. Jeg kan ikke forstaa, at man her i Tinget fra Landborepræsentanters Side vil kræve, at man skal fare saa voldeligt frem over for disse Arbejdere, som er saa daarligt lønnet, naar Landmændene selv ikke betaler mere end det, jeg har nævnt. Jeg er bange for, at jeg vilde komme i Konflikt med den højtærede Formand, hvis jeg udtalte mig, som jeg mener, om dette Forhold, for saa vilde jeg have sagt, at det var en blodig Uret, man her begaar, og jeg vil derfor nøjes med at sige, at det forekommer mig at være en Ubarmhertighed, man udviser over for nogle af de fattigste, dygtigste og stræbsomste Mennesker, der findes i Danmark, en Ubarmhertighed, der efter min Mening søger sin Lige.

Jeg vil tilføje, at det efter min Mening er en politisk Ulykke for Landbruget, at Landborepræsentanter stiller et saadant Forslag i en Tid, hvor man søger gennemført Foranstaltninger for kriseramte Landbrug og Gang efter Gang maa søge Tilslutning fra Arbejderne til Gennemførelse af